

**Brev till Sophie Elkan från
Selma Lagerlöf: 1918-1921 : L
84:1 - 201**

Lagerlöf, Selma,

HS L 84:1

2796

Mårbacka Sunne 19.3.1921

Käraste!

Tack för det mycket goda och söta brev, som jag fick i torsdags. Det var bra roligt höra, att både du och jungfrurna ha längtat. Det var ju en riktigt festlig tid, men för dem var det ju mest besvär. Drickspengarna voro visst inte stora, då man tänker på vad man kan få för 25 kr.

Knappast så mycket som för tio förr i världen. Men det vore ju bra roligt, om de kunde köpa sig något nyttigt för dem.

Jag hör dig jämt om nätterna, och vaknar ofta vid att du ropar på mig. Jag kan alldeles höra dig i rummet. Dessutom håller jag politiska resonemanger med dig och uppmanar dig att följa med i Ryssland. Det höras flera röster i ~~Ryssland~~ Tyskland, som uppmana till anslutning.

Få se hur det kan gå, om de finge en mänskligare styrelse därborta. Ingen kunde tro att Kronstadtäventyret skulle fortgå så länge, som det nu har gjort, men få de inte snar hjälp, så måste de naturligtvis ge sig.

Annars står ju världen liksom stilla.

Härhenna har det under min frånvaro uppenbarat sig en hemlighetsfull kvinnovarelse, som ingen människa känner. Hon följde med karlarna, som åkte utmed vägen och var ända framme vid gården, men talade vid ingen, och man kan inte förstå vem det kunde vara. Hon for jämt på sparkstötting och nu sedan föret har upphört, visar hon sig inte mer. Folket kallar henne för den mystiska damen, jag vet inte om de tro, att hon var en övernaturlig varelse eller om hon var en stackars tokig. Johan ~~Engström~~ har blivit bättre i sin rygg och går åter på arbete. Kusk- Erik och Befallningsman fara då och då i luven på varandra för hästarnas skull. Det är sådant som alltid händer. Erik hatar alla inspetorer och ville helst ha hästarna stående inne i stallet hela året. Fröken och jungfrurna ha väft ner två vävar medan jag har varit hos dig, en lakans och en handduksväv

nytt - Jag har aldrig hört något, som kallit efter för
den nyheten - men så snart jag ser om vi alla ha det som
de jag ämnade är så gemen bänning om krogen - men det är
nu äskade i något och användning. Det mitt och de andra

Så här långt hade jag hunnit, då posten kom och medförde manuskript från dig
dig jätte ett tidningsurklipp. Det första skall snart bli expedierat och
det senare vederbörligen läst. Tidningarna förtälja, att Kronstadt fal-
lit. Det var kanske väl, ty den inre oredan i llandet hade väl endast
ökats.

I dag har jag också varit på stämman nere vid kyrkan och storligen
grubblat över utgifterna för fattighus och sjukvård. Det tyckes gå en tenden-
genom förvaltningen, att lägga så mycket som möjligt på staten och minska
församlingarnes plikter och befogenheter, som är rätt kuriöst. Vår barn-
morska skall till exempel hädanefters ha sin lön av staten, men det går
så till, att socknen betalar lönen till medicinalstyrelsen, som sedan lämnar
ut den till barnmorskan. Är inte det barockt? All sjukvård för fattiga
skall betalas av länet, men sjukhusen lämna inte först sina räkningar
till landstingen, utan det skall först betalas av oss. Sedan skola vi
få ut summan av landstingen. Det blir ju bara dyrbara omvägar. Vi kunde
väl själva sörja för våra sjuka, såsom vi ha gjort förr. Sådant där är galet,
det blir bättre samfundsanda i en socken, där var och en vet, att han
måste svara för det hela i sin mån.

Jag skulle väl också tala om att fröken efter studium i Hagdals kokbok
och mycket noggrann beskrivning ^{av mig} i dag lagat gösfilet. Hon ansträngde
sig till det yttersta, och det blev verkligen inte så galet. Man skulle
nästan ha vågat bjuda själva fru Marianne.

Så snart jag kom hem, blev jag tvungen att bryta mot en av dina lärdomar
och sända ett bidrag till Innan vi började. Marika skrev så ömkligt, så
att det var inte möjligt att slippa undsn. Det var bara för att locka
köpare med mitt namn. Men det är som om folk detta år stode över en med
lyftad kniv och röt: "pengar eller livet". Alla tyckas vara i sådan ursinnig
nöd, och man måste låta klokheden fara och ge dem vad de begära. Annars
vet man inte vad de kunna hitta på.

Det var rörande med Augusta. Det låter nog som om hon skulle ligga
på sin sista bädd. Det är också en, som det blir tomt efter. Vet du, att
en av våra forna lärarinnor ^{skrivare} i Landokrasen har dött av samma.

utlämnningar och när sig till hushålls.

du skänka,